Didžioji Redo svajonė – pamatyti, kaip žemė nušvis

Virginija JUŠKIENĖ
ŪP korespondentė

Joniškio „Saulės“ pagrindinės mokyklos dešimtokas Redas Olšauskas neregi nuo pat gimimo. Visgi mokosi įprastoje mokykloje, gauna specialią pagalbą, visavertį ugdymą. Turi puikius klasės draugus, ištikimą savo mokytoją Vijolę Vedeckienę ir ją vadina antrąja mama. Redui gerai sekasi gimtoji ir anglų kalbos, jis gerai kalba ir rusiškai, moka dirbti kompiuteriu. Ir nuo mažumės kuria eiles, rimuotus tekstus. Visi jie sugulę į vaikino atmintį, kuri yra išskirtinai stipri. Pernai išspausdinta R. Olšausko eilėraščių knyga „Jeigu aš matyčiau“, ją reginčiųjų ir Brailio raštais išleido leidykla „Verslas ir menas“, iliustracijas knygelei sukūrė Redo klasės draugai.

R. Olšauską susitikti su skaitytojais atlydėjo mokytoja V. Vedeckienė.

Subūrė visą bendruomenę

Yra daug dalykų, kurie žmogų gali nugramzdinti į neviltį, atskirti nuo prasmingo buvimo ir saviraiškos paieškų. Per toli, per sunku, per vėlu – taip dažnai sau pasiteisiname, atsisakydami svajoti ir siekti svajonės. Ogi nieko nėra neįmanomo, jeigu šalia yra žmonių, kurie tave myli ir kuriuos tu myli. Meilės galia suteikia tokios stiprybės, kuri nepavaldi protui, nepripažįsta jokių ribų, geba įveikti visas silpnumo, nusivylimo, pasitikėjimo stokos akimirkas. Tai geriausiai įrodo Redas.

R. Olšausko knygos gimimo istorija taip pat neeilinė. Jos leidimo idėja subūrė vietos bendruomenę, draugus ir pažįstamus, pažadino susitelkimą ir atjautą, įvairias leidybai reikalingų lėšų rinkimo akcijas ir viešus renginius. Dabar Redas ir jo mokytoja keliauja per bendruomenes savame krašte ir kaimyniniuose rajonuose, vyksta kur nors pakviesti ir toliau, susitinka su skaitytojais, jaunimu, neįgaliaisiais, kad visiems įkvėptų drąsos nepasiduoti jokiems sunkumams, ieškoti saviraiškos būdų ir atgaivos šaltinių.

Istorija sugulė į filmą

Jaunojo kūrėjo susitikimai su auditorija visada jautrūs ir nuoširdūs. Redas pats skaito savo eilėraščius. Kad nesutriktų, vis ieško mokytojos Vijolės rankos. Mokytoja yra šio mokinio rankos, kojos ir akys. Atvykę susitikti su skaitytojais į Kupiškio rajono savivaldybės viešąją biblioteką, pirmiausia svečiai parodė apie Redą sukurtą filmą, kad nereikėtų aiškinti dalykų, kurie regintiesiems yra labai paprasti ir įprasti, o neregančiajam – baugi nežinomybė.

Kaip vaikščioti patalpoje, o kaip – lauke, kaip daiktus liesti, kaip klausytis, kaip bendrauti?.. Filme daug jautrių momentų, Redo močiutės ir mamos graudulio, kaip atsvara – ir Redo tvirtai suspaustos lūpos ir šypsena su pažadu: „Močiute, aš viš tiek kada nors matysiu.“ Kai kuriuos vaikino eilėraščius filme skaito aktorius Andrius Bialobžeskis, ir jie suskamba, atverdami gilesnius prasmės klodus.

Artimieji, kadaise rašę laiškus garsioms Amerikos akių klinikoms, Rusijos, Odesos specialistams, ir dabar nepraranda vilčių, seka naujausias mokslo naujienas ir kartu su Redu pasvajoja: atrandami nauji instrumentai, nauji vaistai, trimačiais prausdintuvais jau kuriamos širdys, tad gal bus kada įmanoma ir akių nervų atrofiją įveikti?

Jeigu matytų

Belaukdamas tokios svajonės išsipildymo, vaikinas drąsina

artimuosius, dėkoja savo Mokytojai ir gaudo į galvą ateinančias mintis. Jis nesako, kad kuria – sako, jog „Man į galvą atėjo eilėraštis“, ir čia pat jį pasako. Jo eilės – apie paprastus daiktus, apie kėdę, gėles, nuotaikas, liūdesį, apie moteris ir mamą, norus, klasės draugus, spalvas, apie visa tai, ko nemato, neprisimena (Redo aklumas tebuvo pastebėtas, kai jam buvo pusė metukų).

Leisti eilėraščių knygą jaunuolis sugalvojo ne sau, o tam, kad galėtų ją padovanoti draugams, bebaigiantiems aštuntąją klasę, kad jiems padėkotų už draugystę ir kad jie turėtų ką prisiminti. Todėl ir gimė sumanymas pasiūlyti bičiuliams sukurti eilėms iliustracijas. Pagalvota ir apie Brailio bei reginčiųjų raštus, kad paskaityti visi galėtų.

Didžiulės pagarbos vertas Redo mokytojos V. Vedeckienės pasišventimas unikalaus likimo vaikui: „Nebuvau turėjusi neregančio mokinio, verkiau, kai sužinojau, kai pažinau jį ir jo artimuosius. Nemokėjau Brailio rašto. Mokėmės abu kartu, dar ir Reduko mama, lavinomės, laiką leidome kartu. Tai patirtis, kurios niekur nebūčiau gavusi. Džiaugiuosi sutikusi Reduką, myliu kaip sūnų“, – kalbėjo nuolat besišypsanti V. Vedeckienė, jau drėkstant jautrių klausytojų akims. Svečiai paliko viešajai bibliotekai dovanų – Redo knygą „Jeigu aš matyčiau“, o joje beveik visos eilės – džiugios ir šviesios.

Jei aš matyčiau

Dažnai namie girdžiu:
„Viską aš matau.“
Tiktai šitas žodis
Visai ne tau.
Jei tik aš matyčiau,
Man būtų gerai.
Širdis atsigautų.
Gyvenčiau linksmai.
Aš noriu matyti
Tėvelių žingsnius
Ir savo vienintelius
klasės draugus.
Aš noriu matyti
Gėlelių spalvas.
Ir mamą, ir dangų,
Ir pievų rasas.
Žmonėms išsipildo
Svajonė didi,
Tikiu – aš matysiu,
Man žemė nušvis.

Ruduo – tai pilkas metų laikas,
Kai vėjas šaltas ir žvarbus,
Kai kiaurą dieną žmonės mato
Nuo medžių krintančius lapus.
Balas lauke gali matyti.
Šlapi stogai, varvą langai.
Vaikai suirzę ir surūgę –
Juk rudenį šalti orai.
Medžius per audrą vėjas
verčia.
Ir saulė išlenda kaskart.
Jei širdyje tau visad šilta
Net per šalčius gerai gyvent.

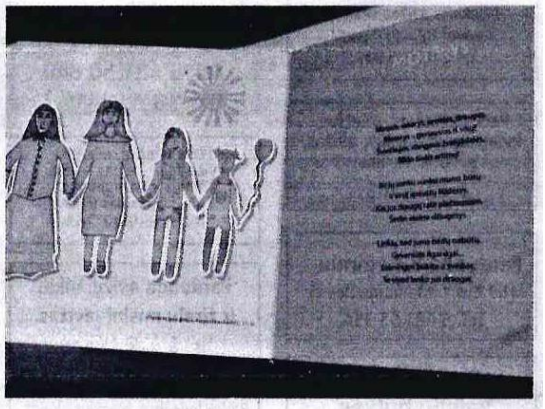

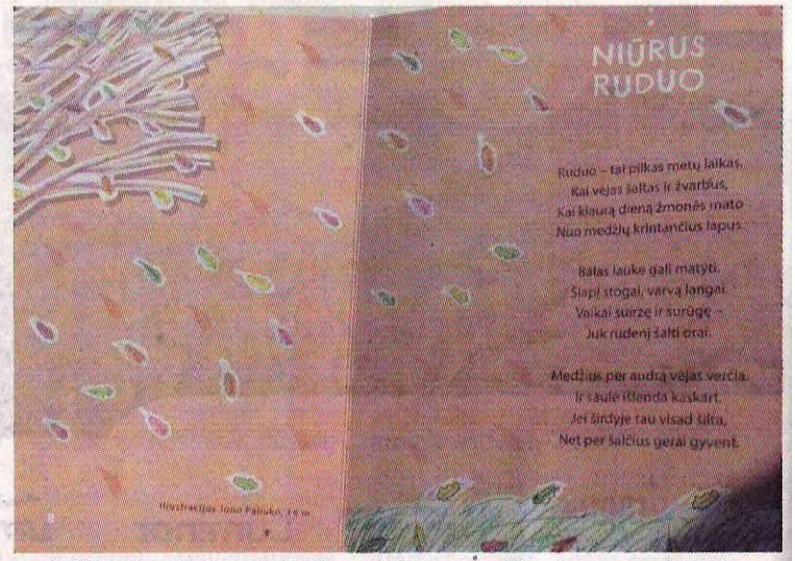

Regančiųjų ir Brailio raštais išspausdintos eilėraščių knygos puslapiai.